

En ze leefden nog altijd

ELISABETH LUCIE BAETEN / BEHOUD DE BEGEERTE / HETPALEIS

Veredelde promotie met een moraal

Elke Huybrechts
Gezien op 02 april 2025
hetpaleis, Antwerpen

Schrijver, influencer, scenarist, acteur en… wat nog allemaal? Elisabeth Lucie Baeten is helemaal een BV van deze tijd. In ‘En ze leefden nog altijd’, gebaseerd op haar gelijknamige sprookjesboek, toont ze zich nu ook op de planken. Toch staat zij in deze voorstelling niet helemaal alleen in de spotlight. Die deelt ze met de al even getalenteerde Anke Verschueren.

04 APRIL 2025

Elisabeth Lucie Baeten is van vele markten thuis, een schermgezicht én onlinepersoonlijkheid. Op haar Instagrampagina vinden we haar in de gedaanten van een telefonerende Katrien van Politiek PR en Julie van Showbizz PR, die ze op satirische wijze inzet om politici, zogenaamd aan de andere kant van de lijn, blunders voor de voeten te werpen. Steeds doet ze dat met een charmante en geveinsde vriendelijkheid. Zo legt zij genadeloos de pijnpunten en gênante uitschuivers binnen de Belgische politiek bloot.

Afgelopen week nog hekelde ze het rechtssysteem dat ervoor zorgde dat een gynaecoloog in spe veroordeeld werd voor verkrachting maar er zonder straf van afkwam. In een filmpje kijkt ze als kritische rechtenstudent zogenaamd vanuit 2100 terug naar 2025 en vraagt om verduidelijking aan een off-screen professor over deze zaak, die vermeld staat in haar cursus. Daarin peilt ze met dezelfde geveinsde vriendelijkheid en grote vraagtekens in haar ogen naar waar die jongeman dan juist zo ‘getalenteerd’ in scheen te zijn. “Genieten van klassenjustitie” is de repliek die ze in mond van de professor legt. Het filmpje kreeg al meer dan 50 000 *likes*. Het toont aan dat Baeten een stem van een wakkere generatie vertegenwoordigt; een generatie die niet nalaat haar engagement serieus te nemen en haar invloed via sociale media op de publieke opinie te laten gelden.

Met haar herschrijving van alom bekende sprookjes toont ze zich des te meer als een stem

van haar generatie.

Elisabeth Lucie Baeten is echter niet enkel geëngageerd op sociale media. Op dezelfde dag dat Baetens filmpje viraal gaat, gaat er een voorstelling met haar nieuwe kinderboek in de hoofdrol in première. Haar tweedelige sprookjesreeks (‘En ze leefden nog’ en ‘En ze leefden nog altijd’) getuigt eveneens van haar niet-aflatende bekommernis om de normen en waarden van deze tijd. Met haar herschrijving van alom bekende sprookjes toont ze zich des te meer als een stem van haar generatie. In deze twee kinderboeken steekt ze Aladdin, Pinokkio, Ariël en co in een eenentwintigste eeuws jasje. Haar protagonisten zijn zelfbewuste personages die met eigentijdse problematieken sukkelen. De focus verschuift daardoor van het wonderlijke van het verhaal naar de moraal ervan. Het is een reductie van wat het verhalende genre te bieden heeft, maar tegelijkertijd zijn haar personages wel écht herkenbaar voor een hedendaags publiek. Zo is Aladdin een jongen die, na een periode van pesterijen te hebben overleefd, besluit om die bladzijde om te draaien door zichzelf een stoerder verzonnen alter ego ‘Ali’ aan te meten. Hij vertelt zijn nieuwe klasgenoten dat hij in een kasteel woont en ontzettend rijk is want hij is bang om niet aanvaard te worden als hij gewoon zichzelf is. Moraal van het verhaal? Mensen geven niet om je bezittingen, maar om je persoonlijkheid.

In oktober 2024 kwamen Baeten en illustrator Flore Deman deel twee van de sprookjesreeks ‘En ze leefden nog altijd’ al voorstellen in jeugdtheater hetpaleis. Een voorleessessie ging gepaard met een knutselnamiddag. Een half jaar later is er in samenwerking met behoud de begeerte en hetpaleis rond haar voorleessessie ook een kaderverhaal geregisseerd. Dat kaderverhaal zet stagemanager van dienst - actrice Anke Verschueren – letterlijk in de spotlights. Wanneer de zaallichten doven komt zij fluitend de scène op met een zaklamp in de hand. Ze merkt tot haar grote verbazing dat het podium er niet speelklaar bij ligt, hoewel zij en technieker Karel de dag voordien nochtans de nodige voorbereidingen hadden getroffen. Anke schrikt des te meer wanneer ze merkt dat ook het publiek al in de zaal zit en verwachtingsvol naar haar kijkt. Samen met Karel probeert ze het aanwezige publiek te entertainen, terwijl ze het podium in gereedheid brengt en we samen met haar de komst van Elisabeth afwachten.

Wanneer Baeten te laat en druk taterend aan de telefoon opkomt, stelt de stagemanager alles in het werk om de avond zo normaal mogelijk te laten verlopen. Baeten is met haar gedachten nog bij haar optreden in ‘Dancing with the stars’, een VTM-programma waar ze onlangs aan deelnam. Anke stelt haar voor om vooral eerst rustig te ademen. Ze hijst Baeten in een hippe prinsessenjurk en leidt haar doorheen de avond. Al snel wordt duidelijk dat Baeten overwerkt is. Terwijl ze het verhaal van Aladdin voorleest, dommelt ze, net als de overwerkte, perfectionistische Doornroosje uit haar eigen boek, de hele tijd in. Verschueren probeert haar wakker te houden, maar Baeten blijkt niet in staat om trekker en protagonist te zijn van deze voorstelling. De stagemanager is ‘al een chance’ super voorbereid want ze heeft ook een steekkaart met het script op zak. Op de achterkant staat in grote letters ‘SCRIPT’: Verschueren leest voor wat erop staat, ook de zogenaamde onvoorbereide voorvallen. Met dat komische en zelfbewuste hulpmiddel slaagt ze erin om de hele voorstelling toch gespeeld te krijgen.

Uiteindelijk is deze voorstelling immers alsnog een manier om te faciliteren dat Baeten, die zichzelf speelt, kan voorlezen uit haar eigen boeken.

In deze regie is de underdog, het personage van de productiemedewerker die normaal gezien onzichtbaar achter de schermen blijft, de held van het verhaal. Zo verwordt het kaderverhaal van deze voorleessessie zelf bijna een sprookje over de emancipatie van de Assepoester van het theater. Het is ontzettend leuk bedacht en ook aandoenlijk, zeker als blijkt dat de stagemanager ook nog eens kan zingen en dansen, en dat tegelijkertijd! Verschueren treedt dan wel op als stagemanager, maar is evenzeer een manusje van alles zoals Elisabeth Lucie Baeten dat is: ze schrijft (ook aan dit scenario), maakt podcasts, presenteert, maakt theater … en acteert. Verschueren speelt haar rol hier met verve; het is een genot om deelgenoot te worden van haar veelzijdige talenten. De parallel tussen het personage van Verschueren en Baeten zelf is er overigens ook: begon Baeten immers ook niet als scenarioschrijver achter de schermen? Het is enigszins bevreemdend hoe deze voorstelling op verschillende manieren helemaal over Baetens persoon gaat en tegelijkertijd pretendeert iemand anders in de spotlight te zetten. Uiteindelijk is deze voorstelling immers alsnog een manier om te faciliteren dat Baeten, die zichzelf speelt, kan voorlezen uit haar eigen boeken. Je voelt als toeschouwer dat deze voorstelling hard teert op haar bekendheid en dat komt spijtig genoeg over als een makkelijke verkoperstruc.

De keuze voor rolemancipatie als belangrijk onderdeel van dit kaderverhaal is evenwel een duidelijke lijn. Het jammere is dat die niet in alle theatrale dimensies wordt doorgetrokken: wanneer de kinderen zelf iets te zeggen hebben over de gebeurtenissen in de voorstelling en iets roepen, wordt daar weinig gehoor aan gegeven. Die interactie wordt alleen maar voorbereid aangegaan, wat toch een gemiste kans is in een voorstelling die gaat over wie in de spotlight staat en wie niet.

Is dit nu een op zichzelf staande jeugdtheatervoorstelling? Neen, het lijkt eerder een onderdeel van een promotiecampagne voor het gelijknamige boek. Een interactieve quiz over welk attribuut bij welk sprookjespersonage hoort, nog voordat er überhaupt iets over de inhoud verteld is, verraadt dat deze voorstelling misschien zelfs pas helemaal tot zijn recht komt als de kinderen het boek al gelezen hebben. Als veredelde reclame voor de sprookjes van Baeten is dit evenwel best goed gemaakt. Met weinig middelen tovert deze regie een hedendaagse, emancipatorische sprookjes-voorleessessie om tot een emancipatorisch sprookje dat zich afspeelt in de wereld van het theater. Moraal van het verhaal? Dat is slim én hopelijk goed voor de verkoopcijfers.